

Arrest

nr. 324 232 van 28 maart 2025
in de zaak RvV X / XI

Inzake: **X**
 wettelijk vertegenwoordigd door zijn voogd X

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat V. HENRION**
 Place de l'Université 16/4ème/étage REGUS
 1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, wettelijk vertegenwoordigd door zijn voogd X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 4 april 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris van 29 februari 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 december 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 januari 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat V. HENRION en in het bijzijn van de voogd.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen België is binnengekomen op 8 januari 2023, diende op 9 januari 2023 een verzoek om internationale bescherming in. Verzoekers vingerafdrukken werden genomen in Oostenrijk op 23 december 2022 (Eurodac).

1.2. Op 12 juli 2023 stelde de Dienst Voogdij van de FOD Justitie een voogd aan gedurende verzoekers minderjarigheid.

1.3. Op 29 februari 2024 nam de adjunct-commissaris de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Deze beslissing, die bij aangetekende brief van 1 maart 2024 verzoeker ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

Je werd door het CGVS gehoord op 5 februari 2024 van 9.10u tot 12.17u, bijgestaan door een tolk Pashtu, jouw voogd, dhr. K., en jouw advocaat, mr. VANGENECHTEN loco HENRION.

A. Feitenrelaas

Je verklaarde een Afghaans staatsburger van Pashtun origine te zijn. Je werd geboren op [...] januari 2008 in Ambarkhana, district Batikot, provincie Nangarhar en bent dus minderjarig. Als kind woonde je in Pakistan, maar toen je ongeveer 7 jaar oud was, keerden jullie naar Afghanistan terug om er te studeren. Jullie vestigden jullie opnieuw in jouw geboortedorp en jouw vader ging aan de slag bij het Afghaanse nationale leger (ANA). Hij werkte als commandant in de provincie Helmand en was verantwoordelijk voor de logistiek. Omwille hiervan was het voor jou niet mogelijk om voltijds naar school of de madrassa te gaan. Je ging uiteindelijk vier of vijf jaar naar school en 2 jaar naar de madrassa.

Vier of vijf maanden voor jouw vertrek werden jij en jouw broer door de taliban aangesproken. Ze vroegen naar de verblijfplaats van jullie vader. Jullie antwoordden dat jullie het niet wisten. Een of twee maanden voor jouw vertrek werden jij en jouw broer andermaal tegengehouden door de taliban toen jullie buiten aan het wandelen waren. Ze vroegen opnieuw naar de verblijfplaats van jullie vader en dreigden ermee jullie te slaan of vermoorden als jullie zijn verblijfplaats niet aan hen zouden tonen. Jullie zeiden ook ditmaal dat jullie het niet wisten. Daarnaast kwamen de taliban ook nog 2 of drie keer naar jullie huis op zoek naar jouw vader. Hierbij werd je telkens door hen geslagen. Na een van deze bezoeken gingen jullie op aanraden van jouw vader tijdelijk enkele dagen bij jouw maternale oom verblijven. Drie of vier dagen later keerden jullie naar jullie eigen huis terug. Vier of vijf dagen voor jullie vertrek kwamen de taliban nogmaals naar jullie huis op zoek naar jouw vader. Jij en jouw broer werden hierbij hardhandig geslagen. Je liep een hoofdwonde op die gehecht moest worden in het ziekenhuis. Een dag voor de machtsovername verliet je uiteindelijk het land. Jouw vader had jou en jouw broer gevraagd naar Kabul te komen, wat jullie ook deden. Van daaruit reisde je samen met je vader en broer naar Iran, waar jullie ongeveer 3 maanden verbleven vooraleer jullie de grens met Pakistan overstaken. Hierbij werd jij door de smokkelaar van jouw vader en broer gescheiden. Sindsdien ontbreekt elk nieuws over hen. Jij reisde uiteindelijk alleen verder naar België, dat je bereikte op 8 januari 2023. De volgende dag, op 9 januari 2023, vroeg je om internationale bescherming bij de Belgische autoriteiten.

Ter staving van jouw verzoek om internationale bescherming werden volgende stukken neergelegd: foto's van respectievelijk jouw taskara en de vertaling ervan, de taskara, verschillende certificaten en een badge van jouw vader en 3 Belgische medische attesten.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratieve dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd er jou een voogd toegewezen die jou bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst. Daarnaast haalde jouw voogd bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) aan dat je zware hartproblemen hebt. Indien je niet geholpen werd, zou je niet blijven leven, aldus jouw voogd (Vragenlijst CGVS, nr. 3.8). Zelf maakte je van deze hartproblemen geen melding in het kader van de vragenlijst 'bijzondere procedurele noden' DVZ. Je haalde ze wel aan in jouw latere verklaringen bij de DVZ (Verklaring DVZ, nr. 31).

Ook bij aanvang van jouw persoonlijk onderhoud bij het CGVS gaf je aan aan een hartziekte te lijden. Je stelde wel dat je je op dat moment goed genoeg voelde om het persoonlijk onderhoud te volbrengen (CGVS, p. 2). Desalniettemin werd je gevraagd om het onmiddellijk te melden indien er een probleem zou zijn, het niet meer zou lukken om het gesprek verder te zetten, je nood zou hebben aan een pauze of iets dergelijks. Je stemde hiermee in (CGVS, p. 2). Tijdens het persoonlijk onderhoud ging de protection officer water halen, toen je hierom vroeg (CGVS, p. 16). Later tijdens het persoonlijk onderhoud stelde je dat je niet in staat was om zoveel vragen te beantwoorden omdat je ziek was. Gevraagd of een pauze kon helpen, antwoordde je dat het geen probleem was. Gevraagd om te duiden wat je op dat moment voelde, legde je uit dat je onbekwaam

was om zoveel vragen te beantwoorden. Je stelde dat je een beetje pijn had in jouw hartstreek en je angstig en triest wordt wanneer de problemen van jouw familie herhaald worden. Gelet op jouw eerdere verklaring dat je voor jouw hartproblemen opgevolgd wordt door een dokter, werd je gevraagd wat je van de dokter moet doen indien je pijn hebt aan je hart. Je antwoordde dat de dokter enkele onderzoeken had gedaan en gezegd had dat je na je persoonlijk onderhoud een operatie zou mogen doen, maar de dokter niets gezegd had over wat je moest doen indien je pijn had. Op de vraag of een pauze zou helpen opdat de pijn zou overgaan, stelde je dat de protection officer verder vragen mocht stellen, maar je triestig wordt als er over jouw familie gepraat wordt (CGVS, p. 29-30). Eerder had je ook al aangegeven dat je je ongerust maakte over de situatie van jouw familie (CGVS, p. 2). Op de vraag of de protection officer in dit verband iets kon doen om het persoonlijk onderhoud voor jou makkelijker te maken, antwoordde je echter ontkennend en zei je dat het op dat moment goed met jou ging (CGVS, p. 3-4). De protection officer legde uit dat het noodzakelijk was om over de situatie van jouw familie te praten teneinde een beslissing in jouw dossier te kunnen nemen. Gevraagd of het voor jou zou lukken om het onderhoud verder te zetten, stelde je dat dat kon en het geen probleem was. Er werd je gevraagd het onmiddellijk te melden indien de pijn erger zou worden of het niet meer zou lukken om het onderhoud verder te zetten, waarna de protection officer extra water voor jou ging halen (CGVS, p. 29-30). Er deden zich geen problemen meer voor tijdens de rest van het persoonlijk onderhoud en je gaf na afloop van het onderhoud ook aan dat het onderhoud voor jou ok verlopen was (CGVS, p. 35). Ook je advocaat of voogd maakte geen opmerkingen over het verloop van het onderhoud (CGVS, p. 37-38). Niettemin je verklaarde niet bekwaam te zijn om zoveel vragen te beantwoorden, moet erop gewezen worden dat dit slechts een blote bewering is en jij noch jouw voogd of advocaat enig objectief stuk overmaakte dat deze beweringen staft. De door jouw advocaat d.d. 19/2/2024 overgemaakte medische stukken maken immers geen melding van eventuele cognitieve beperkingen als gevolg van jouw medisch-psychologische toestand. In deze attesten staat enkel te lezen dat je in de periode juli-augustus 2023 in België behandeld werd voor malaria, actieve hepatitis B, een grote interauriculaire communicatie, het ophoesten van bloed en tijdelijke trombocytopenie. Op cardiovasculair vlak is opvolging noodzakelijk en is een operatieve sluiting van de interauriculaire communicatie aangewezen. Zelf zie je een dergelijke operatie echter niet zitten uit schrik dat tijdens de operatie een van je organen verwijderd zou worden. Deze schrik is ingegeven door het lange migratietraject dat je erop hebt zitten. Daarom wordt consultatie met een psycholoog dan wel psychiater aangeraden teneinde het trauma dat je hebt beleefd aan te pakken, aldus het medisch verslag d.d. 31/8/2023. Geen van deze medische stukken bevat echter enige info over de aard van jouw eventuele psychologische problemen, de ernst hiervan en de impact die deze problemen zouden kunnen hebben op jouw cognitieve vermogens en jouw geheugen en op jouw deelname aan de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming. Op basis van het geheel aan gegevens in het administratieve dossier kan dan ook niet geconcludeerd worden dat er op dit punt bijkomende maatregelen aan de orde zouden zijn.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kan voldoen aan jouw verplichtingen.

Uit jouw verklaringen blijkt dat je Afghanistan hebt verlaten omwille van problemen met de taliban vanwege de tewerkstelling van jouw vader voor het ANA (CGVS, p. 10, 24-34).

Je slaagde er echter niet in jouw vluchtrelaas aannemelijk te maken.

Vooreerst maakte je de tewerkstelling van jouw vader als commandant voor het ANA niet aannemelijk. Jouw kennis betreffende deze tewerkstelling was immers ontoereikend, zelfs rekening houdende met jouw minderjarigheid, en daarenboven tegenstrijdig. Zo gaf je bij de DVZ aan dat jouw vader tewerkgesteld was als commandant bij het nationale leger in de provincie Herat (Vragenlijst CGVS, nr. 3.5). Bij het CGVS stelde je echter dat hij als commandant voor het ANA tewerkgesteld was in de provincie Helmand (CGVS, p. 11, 12, 14, 34). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, hield je vol dat hij in Helmand werkte (CGVS, p. 34). Het louter vasthouden aan een versie van de feiten volstaat echter niet om een tegenstrijdigheid op te heffen, zodat deze overeind blijft. Voorts kwam je niet verder dan dat jouw vader als commandant voor het ANA in de provincie Helmand verantwoordelijk was voor de logistiek van andere districten en plaatsen en hij eten en andere goederen voor het leger moest vervoeren. Welke andere goederen hij nog moest vervoeren, wist je niet (CGVS, p. 11). Het eten moest hij vanuit Dast-e-Artsji naar ergens in Helmand vervoeren, maar naar waar concreet, wist je evenmin. Je kon ook niet zeggen waar Dast-e-Artsji gelegen was, enkel dat het ergens in Afghanistan lag. Of het ook in de provincie Helmand gelegen was, wist je niet, maar je vermoedde dat het in een andere provincie lag. Waar in Helmand jouw vader precies gestationeerd was, kon je evenmin zeggen (CGVS, p. 11 -12). Verder stelde je dat jouw vader als commandant in het leger nog mensen onder hem had, maar hoeveel personen, wist je niet. Voor het overige kon je ook enkel maar speculeren dat de personen onder de leiding van jouw vader soldaten waren die strijd voerden. Hoe jouw vader zijn ondergeschikten kon aansturen als hij zelf eten moest vervoeren, wist je niet. Misschien begeleidden ze hem of misschien bleven ze in hun controlepost, maar eigenlijk wist je niet wat zij moesten doen (CGVS, p. 12). Voorts had je geen

idee of jouw vader zelf ooit gewond is geraakt bij de uitoefening van zijn job, dan wel of hij tijdens zijn werk ooit betrokken was bij belangrijke gebeurtenissen of incidenten zoals een aanslag. Evenmin wist je of er ooit collega's van jouw vader gewond raakten of gedood werden tijdens de uitoefening van hun job (CGVS, p. 14-15). Tot slot gaf je aan dat weinig mensen buiten jullie gezin op de hoogte waren van de tewerkstelling van jouw vader. Op de vraag wat je dan vertelde als mensen jou vroegen wat jouw vader deed van werk, stelde je dat je antwoordde dat hij niets deed. Gelet op het feit dat jouw vader zo vaak van huis was - hij kwam om de 2 of 3 maand slechts 3 of 4 dagen naar huis (CGVS, p. 13) – en mensen zodoende zijn afwezigheid konden opmerken, doet dit antwoord weinig doorleefd en overtuigend aan.

Er kan redelijkerwijze worden verwacht dat je enige kennis hebt over het voorgehouden werk van jouw vader en je in staat bent om te antwoorden op een aantal eenvoudige en essentiële kennisvragen omtrent de werkzaamheden van jouw vader alsook een aantal gegevens op een doorleefde wijze kan toelichten en situeren. Rekening houdend met het belang van het profiel van jouw vader, dat aan de basis zou liggen van jouw vrees ten aanzien van de taliban, vormt jouw jonge leeftijd geen afdoende verklaring voor de lacunes in jouw kennis. Temeer omdat uit jouw verklaringen blijkt dat je reeds op jonge leeftijd wist dat jouw vader als commandant voor het ANA werkte (CGVS, p. 13). Van zodra je het onderscheid kon maken tussen goed en slecht kwam je ook reeds te weten dat de taliban wisten dat jouw vader voor de overheid werkte en jouw familie hierdoor problemen had met de taliban. De taliban waren ook al lang op de hoogte van de tewerkstelling van jouw vader (CGVS, p. 25). Zelfs indien je op het moment van jouw vertrek nog niet op de hoogte was van bepaalde elementen betreffende de tewerkstelling van jouw vader en zijn problemen met de taliban, zij erop gewezen dat je samen met jouw vader het land hebt verlaten en je vervolgens nog gedurende ongeveer 3 maanden samen met je vader in Iran hebt verbleven (CGVS, p. 21-22). Zodoende had je je ook in die periode verder kunnen informeren over de concrete elementen betreffende de tewerkstelling van jouw vader en de problemen die hij omwille hiervan kende.

Er kan dan ook geen geloof gehecht worden aan jouw bewering de zoon te zijn van een legercommandant.

De documenten die je neerlegde ter staving van deze bewering kunnen bovenstaande conclusie niet wijzigen. Vooreerst moet erop gewezen worden dat documenten op zich niet vermogen om de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Documenten hebben slechts een ondersteunende waarde, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Daarnaast blijkt uit objectieve informatie (zie COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_corruptie_en_documentenfraude_20210114_0.pdf) dat er in Afghanistan een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Veel valse documenten zijn ook na onderzoek van Afghaanse deskundigen niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Afghaanse documenten bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van het asielrelaas bijzonder relatief. Daarenboven betreffende door jou neergelegde stavingstukken slechts foto's van documenten waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan. Verder zij erop gewezen dat de door jou neergelegde appreciatiecertificaten ongedateerd zijn. De badge bevat als geldigheidsdatum dan weer 13 december 2019. Hieruit kan zodoende geenszins geconcludeerd worden dat jouw vader op het moment van de door jou verklaarde problemen met de taliban tewerkgesteld was voor het ANA. De taskara van jouw vader bevat tot slot louter identiteitsgegevens en geen gegevens over de tewerkstelling van jouw vader.

Aangezien geen geloof kan worden gehecht aan de tewerkstelling van jouw vader bij het ANA, kan evenmin geloof worden gehecht aan de problemen die jouw vader omwille van deze tewerkstelling met de taliban zou hebben gekend. De geloofwaardigheid van deze problemen wordt bovendien nog verder ondermijnd door volgende vaststellingen. Zo verklaarde je dat de taliban in jouw vader geïnteresseerd waren omdat ze wilden dat hij voor hen kwam werken (CGVS, p. 33). Welnu, uit de beschikbare informatie (EASO Recruitment by armed groups beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf, het EUAArapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, de EUAA Country Guidance van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat de taliban zelden gebruik maakte van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban was doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er werd beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door jou wordt beschreven, kwam slechts zelden voor. Doorgaans beschikten de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een

dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. De vraag rijst dan ook waarom de taliban dermate veel moeite zouden doen om jouw vader te rekruteren, zeker gelet op het feit dat hij voor de toenmalige overheid werkte en jouw vader, naar jij vermoedde, zelfs vocht tegen de taliban (CGVS, p. 25). Waarom jouw vader dan zo belangrijk was dat ze wilden dat hij voor hen kwam werken, wist je echter niet (CGVS, p. 33). Het is in deze ook opmerkelijk dat de rest van jouw familie die momenteel nog in Afghanistan verblijft tot op heden geen problemen meer heeft gekend (CGVS, p. 33-34), zelfs niet nu de taliban in heel Afghanistan aan de macht zijn. Het loutere feit dat de taliban vrouwen niet slaan (CGVS, p. 33), is in deze geen afdoende verklaring aangezien dit niet verklaart waarom de taliban jouw familie in Afghanistan in het geheel al ruim 2 jaar met rust laat. Tot slot had je geen idee met wie binnen de taliban jouw vader precies problemen kende. Gevraagd met wie precies jullie problemen hadden, antwoordde je dat jullie problemen hebben met 'die taliban'. Gevraagd wie 'die taliban' dan zijn, repliceerde je dat jullie hen ook niet kennen aangezien jullie hen nooit zijn tegengekomen (CGVS, p. 24). Dit staat echter haaks op jouw latere verklaringen dat de taliban meermaals naar jouw huis gekomen zijn op zoek naar jouw vader en jij en jouw broer ook minstens tweemaal buitenshuis door de taliban aangesproken en bedreigd werden omwille van de tewerkstelling van jouw vader (CGVS, p. 28-29). De geloofwaardigheid van jouw vaders problemen met de taliban komt hierdoor slechts verder in het gedrang.

In ditzelfde verband zij erop gewezen dat er evenmin geloof kan worden gehecht aan de huidige verblijfssituatie van jouw vader. Je verklaarde Afghanistan te hebben verlaten samen met jouw vader en broer. Toen jullie vanuit Iran de grens moesten oversteken, raakten jullie elkaar kwijt doordat de smokkelaar jullie van elkaar scheidde. Jij stak de grens over. Wat er met jouw vader en broer gebeurde, weet je niet (CGVS, p. 7). Waarom de smokkelaar jullie van elkaar scheidde, wist je niet (CGVS, p. 8). Jouw verklaringen zijn echter volkomen tegenstrijdig wat betreft de grens waar jullie van elkaar gescheiden werden. Zo verklaarde je tijdens jouw interview in het kader van de registratie van jouw verzoek om internationale bescherming dat je jouw vader kwijt geraakte aan de grens tussen Afghanistan en Iran (Fiche "mineur étranger non accompagné", rubriek famille). Later bij de DVZ verklaarde je dan weer dat je van jouw vader en broer gescheiden raakte in Iran (Verklaring DVZ, nr. 16, 18, 33). Bij het CGVS zei je dan weer dat jullie van elkaar gescheiden werden aan de grens tussen Iran en Pakistan (CGVS, p. 22). Nooit eerder had je nochtans melding gemaakt van het feit dat je via Pakistan zou zijn gereisd (Verklaring DVZ, nr. 34 Fiche "mineur étranger non accompagné", rubriek trajet, interception et séjour). Daarenboven verklaarde je zowel bij de registratie van jouw verzoek om internationale bescherming (Fiche "mineur étranger non accompagné", rubriek trajet, interception et séjour) als bij het CGVS (CGVS, p. 22) dat jouw hele reis, tot in België, geregeld werd door jouw vader. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken stelde je echter dat het jouw oom E. was die jouw reis regelde en een onbekend bedrag aan een onbekende smokkelaar betaalde (Verklaring DVZ, nr. 33). Beide versies van de feiten vallen uiteraard niet met elkaar te rijmen, wat verdere twijfels opwerpt. Tot slot gaf je aan dat niemand in jouw familie over een gsm beschikte (CGVS, p. 9). Gevraagd hoe jullie jouw vader, die steeds voor lange tijd op zijn werk verbleef, konden contacteren indien jullie hem dringend nodig hadden omdat er thuis iets gebeurd was, antwoordde je dat jullie met jouw vader toen niet veel contact hadden en jullie het zelf probeerden op te lossen als er iets gebeurde (CGVS, p. 14). Later tijdens jouw persoonlijk onderhoud vertelde je echter dat jouw moeder jouw vader na het eerste bezoek van de taliban aan jullie huis opbelde om hem hiervan op de hoogte te brengen. Gevraagd hoe zij hem dan kon bereiken, legde je uiteindelijk uit dat het jouw maternale oom was die met een gsm naar jouw vader belde en jouw vader zelf ook een gsm had (CGVS, p. 31), wat uiteraard haaks staat op jouw eerdere verklaringen ter zake. Gewezen op deze tegenstrijdigheid, legde je uit dat jouw vader wel een gsm moest hebben, maar jouw maternale oom niet. Hij gebruikte de gsm van anderen. Je stelde de vraag eerder vermoedelijk verkeerd begrepen te hebben, wat echter een post factum verklaring is. Hiermee biedt je zodoende geen verklaring voor de vastgestelde tegenstrijdigheid. Dit roept twijfels op bij het door jou verklaarde gebrek aan contact met en nieuws over jouw vader (CGVS, p. 7-8).

Ook aan de problemen die je zelf omwille van de tewerkstelling van jouw vader verklaarde gekend te hebben, kan tot slot geen enkel geloof worden gehecht. Zij er vooreerst op gewezen dat je bij de DVZ uitdrukkelijk verklaarde dat je zelf nooit persoonlijk bedreigd werd door de taliban, maar jullie allemaal erg bang waren voor de taliban omdat ze op zoek gingen naar voormalig overheidspersoneel en hun families om hen allemaal te doden. Je maakte geen melding van enig incident omwille van de tewerkstelling van jouw vader waarbij je zelf betrokken was (Vragenlijst CGVS, nr. 3.5). Bij het CGVS diste je echter een compleet andere versie van de feiten op. Je stelde dat de taliban jou buitenshuis minstens 2 keer hadden aangesproken betreffende jouw vader. Ze vroegen waar jouw vader verbleef en eisten dat je zijn verblijfplaats aan hen zou tonen. Zo niet zouden ze je slaan of zelfs vermoorden (CGVS, p. 27-29). Uiteindelijk sloegen de taliban jou 2 of 3 keer (CGVS, p. 28). Ze kwamen ook 2 of 3 keer naar jullie huis (CGVS, p. 29). Het is niet ernstig dat je van al deze incidenten geen enkele melding zou hebben gemaakt bij de DVZ indien ze zich daadwerkelijk zouden hebben voorgedaan. Toen je op deze tegenstrijdigheden werd gewezen, stelde je dat je bij de DVZ eveneens verklaard had dat je door de taliban bedreigd en geslagen werd. Erop gewezen dat dit niet blijkt uit het verslag van dit onderhoud, wierp je op dat je ziek was toen je naar de DVZ ging en je niet meer wist welke

vragen aan jou gesteld werden (CGVS, p. 34). Deze argumentatie is niet afdoende om al deze tegenstrijdigheden te verschonen. Bij aanvang van jouw persoonlijk onderhoud bij het CGVS had je immers aangegeven dat het onderhoud bij de DVZ goed ging en je er geen enkel probleem had (CGVS, p. 4). Je stelde tevens dat je bij de DVZ alle redenen had kunnen vertellen waarom je uit je land bent vertrokken en waarom je niet terug kan. Jouw verklaringen werden er correct ook genoteerd (CGVS, p. 4). Bijgevolg betreft het hier een louter post factum verklaring. Bij de DVZ maakte je wel melding van jouw hartproblemen. Uit het loutere feit dat je ziek zou zijn geweest op het moment van jouw persoonlijk onderhoud bij de DVZ, kan echter geenszins geconcludeerd worden dat jouw geheugen en cognitieve vermogens dermate zouden zijn aangetast dat je niet in staat zou zijn om concrete feiten en gebeurtenissen op een correcte wijze mee te delen, zoals hierboven reeds uitgebreid gemotiveerd. Indien je werkelijk vreest voor jouw leven in jouw land van herkomst en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag dan ook van jou worden verwacht dat je van meet af aan alle elementen ter ondersteuning van jouw asielrelaas op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die deel uitmaken van de kern van de reden van jouw vertrek en de directe aanleiding vormden voor jouw vlucht uit jouw land van herkomst, quod non.

Daarenboven waren jouw verklaringen over deze incidenten onaannemelijk vaag en op bepaalde punten zelfs tegenstrijdig. Zo zei je dat de taliban jullie altijd sloegen. Gevraagd hoeveel keer je dan in totaal door de taliban geslagen werd, stelde je dat jullie ongeveer 2 of 3 keer door hen geslagen werden. Je kon echter niet aangeven of het 2 dan wel 3 keer was en herhaalde dat het ongeveer 2 of 3 keer was. Gesteld dat je toch moest weten of je 2 of 3 keer door hen werd geslagen, legde je uit dat je alles vergeten was, jullie naar België waren gekomen en jullie hier veilig waren. Je herhaalde nogmaals dat de taliban jullie 2 of 3 keer geslagen hebben (CGVS, p. 28). Niettemin aangenomen kan worden dat je er een moeilijke reisweg naar België op hebt zitten (CGVS, p. 23), volstaat dit niet om de vaagheid in jouw verklaringen te verschonen. Aangezien het hier een kernelement van jouw relaas betreft, kan er redelijkerwijze van jou verwacht worden dat je hierover gedetailleerde, coherente en doorleefde informatie zou kunnen verschaffen. Temeer omdat ook geen medische stukken werden neergelegd die eventuele geheugenproblemen in jouw hoofde op objectieve wijze staven. Voorts eisten de taliban meermaals dat je de verblijfplaats van jouw vader aan hen zou tonen. Hoe je dat moest doen, wist je echter niet (CGVS, p. 27-28). Vervolgens verklaarde je dat je na de slagen van de taliban vier of vijf dagen voor de machtsovername naar het ziekenhuis moest voor verzorging aan een hoofdwonde. Je had echter geen idee in welk ziekenhuis je verzorgd werd (CGVS, p. 26). Tot slot waren jouw verklaringen over de bezoeken van de taliban aan jullie huis tegenstrijdig. Gevraagd of de taliban voor hun bezoek 4 of 5 dagen voor de machtsovername waarbij je geslagen werd, al eerder naar jullie huis waren langs geweest, antwoordde je ontkennend. Je voegde eraan toe dat ze jullie wel bedreigden buitenshuis (CGVS, p. 27). Gevraagd wanneer de taliban begonnen waren met jou lastig te vallen omwille van het werk van jouw vader, legde je later uit dat ze de eerste keer langs kwamen naar jullie huis, wat impliceert dat de taliban wel al eerder naar jullie huis waren geweest, aangezien je 4 of 5 maanden voor jouw vertrek door hen al buitenshuis was lastiggevalen. Je stelde uiteindelijk dat de taliban ongeveer 2 of 3 keer naar jullie huis waren geweest omwille van het werk van jouw vader, wat uiteraard haaks staat op jouw eerdere verklaringen. Je voegde er echter aan toe dat je ziek was en je niet zoveel vragen kon beantwoorden (CGVS, p. 29). Zoals hierboven reeds uiteengezet, volstaat deze argumentatie niet om de tegenstrijdigheden in jouw opeenvolgende verklaringen te verschonen, aangezien er geen enkel stuk voorligt dat aantoonde dat je niet over de cognitieve vermogens zou beschikken om de kern van jouw vluchtrelaas op zelfstandige en functionele wijze uiteen te zetten.

Omwille van het geheel van bovenstaande redenen kan geen enkel geloof worden gehecht aan de door jou ingeroepen problemen met en vrees voor de taliban omwille van de tewerkstelling van jouw vader bij het ANA. Zodoende kan omwille hiervan in jouw hoofde niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging.

Het overige ter staving van jouw verzoek neergelegde document, een foto van jouw taskara met vertaling, kan bovenstaande beslissing en beoordeling niet wijzigen. Ongeacht het feit dat de authenticiteit van dit document zodoende niet kan worden nagegaan, bevat jouw taskara louter identiteitsgegevens, maar geen informatie over de door jou ingeroepen problemen in en vrees ten aanzien van Afghanistan.

Jouw voogd haalde in jouw hoofde nog aan dat je een complexe misvorming hebt aan jouw hart, waarvoor een operatie nodig is, maar er in Afghanistan geen gezondheidszorg is die jou kan opvolgen en jouw ziekte kan behandelen (CGVS, p. 38). Dit betreft echter een louter medische aangelegenheid en houdt geen verband met de criteria zoals bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 78/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. Je dient je voor de beoordeling van deze medische elementen dan ook te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden: enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de Taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Sinds de machtsovername van de Taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten zette zich door in 2023.

In de eerste 21 maanden na de machtsovername (15 augustus 2021 tot 30 mei 2023) registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774

burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IEDaanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers, waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. In de meest recente periode, van 1 juli 2022 tot 30 september 2023, registreerde UCDP in totaal 619 burgerslachtoffers (bij 302 incidenten waarin minstens één burger het leven liet). Bijna een kwart van deze slachtoffers viel bij vier grote aanslagen in de periode augustus-november 2022, die gericht waren tegen gebedshuizen en de sjiitische gemeenschap.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de Taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de Taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de Taliban en tegen sjiitische burgers. Zowel de activiteiten van anti-Taliban verzetsgroepen en aanslagen door ISKP als de impact van hun acties op de burgerbevolking kenden in de loop van 2023 een sterke terugval na operaties van de Taliban tegen deze groeperingen.

ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de Taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de Taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd kort na de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van aanslagen die voornamelijk plaatsvonden in Kabul en gericht waren tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. In de loop van 2023 daalde het aantal aanslagen van ISKP tegen sjiieten en leek ISKP zich eerder te concentreren op aanslagen tegen de Taliban. Het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen daalde significant na operaties van de Taliban tegen deze groepering in de loop van 2023.

ACLED en UCDP registreerden in de periode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar en Panjshir. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers, gevolgd door Takhar, Panjshir, Badakshan en Baghlan. Ongeveer 40% van het aantal burgerslachtoffers viel in deze laatste provincies en dit hoofdzakelijk in de periode tussen juli en oktober 2022.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de Taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden (-96%) en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. UNOCHA rapporteerde in de periode van 1 juli 2022 tot 22 augustus 2023 in totaal 2.205 (315 families) nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, allen afkomstig uit Panjshir. Ontheemding ten gevolge de economische situatie en natuurrampen kende een sterke stijging.

De machtsovername door de Taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal

conflictgerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Jij, dan wel je voogd of advocaat laat na het bewijs te leveren dat jij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met jouw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Nangarhar. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in jouw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat jij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Wat betreft de hartafwijking waaraan je lijdt (Vragenlijst CGVS, nr. 3.8 - Verklaring DVZ, nr. 31 - CGVS, p. 1, 29-30, 38), zij erop gewezen dat de bewijslast in de eerste plaats bij de verzoeker om internationale bescherming ligt. Deze regel geldt onverkort voor de verzoeker die van mening is dat er in zijn hoofde persoonlijk omstandigheden bestaan die de toepassing van de "sliding scale" zoals uitgewerkt in de jurisprudentie van het Hof van Justitie rechtvaardigen. Het komt zodoende jou dan wel jouw voogd of advocaat toe aan te tonen dat er in jouw hoofde sprake is van een persoonlijke omstandigheid die tot gevolg heeft dat jij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. Een verzoeker kan derhalve niet volstaan met het louter opsommen van persoonlijke omstandigheden, maar dient concreet toe te lichten waarom deze persoonlijke omstandigheden kunnen worden aangemerkt als risico verhogende factoren in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Jij noch jouw voogd of advocaat voerde jouw hartafwijking aan als een risico verhogende omstandigheid in jouw hoofde en maakte al geenszins aannemelijk dat jij bij terugkeer naar Afghanistan een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld omwille van deze hartafwijking. Ook uit de door jouw advocaat neergelegde medische stukken kan dit niet worden geconcludeerd. Uit deze stukken blijkt dat een operatieve sluiting van de interauriculaire communicatie aangewezen is. Zonder een dergelijke operatie zal er op termijn, in de jaren die komen, een cardiale decompensatie optreden met uiteindelijk de dood tot gevolg, aldus het attest 9ter d.d. 15/2/2024. Echter, nergens uit de neergelegde medische stukken blijkt dat je omwille van jouw cardiovasculaire aandoening minder gemakkelijk de gevaren van willekeurig geweld kan vermijden door tijdelijk bescherming op te zoeken bij aanslagen en gevechten alsook minder gemakkelijk de gevaren van willekeurig geweld zal kunnen inschatten. Uit het meest recente attest d.d. 31/8/2023 blijkt bovendien dat je zelf omwille van jouw aandoening geen beperkingen ondervindt. Zodoende volstaat het loutere feit dat jij aan een cardiovasculaire aandoening lijdt niet om te concluderen dat er in jouw hoofde sprake is van een persoonlijke omstandigheid die tot gevolg heeft dat jij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn. Na de machtsovername daalde het gemiddelde inkomen met een derde en had Afghanistan af te rekenen met een hoge inflatie. Hoewel de Wereldbank spreekt van een significante stijging van de arbeidsmarktparticipatie in 2022 en 2023, situeert de meerderheid van de jobs zich in de informele sector en bedraagt de werkloosheidsgraad 18% voor mannen en 44% voor vrouwen. UNOCHA geeft aan dat twee derde van de bevolking in 2023 humanitaire hulp nodig heeft. WFP geeft aan dat bij bijna 90% van de bevolking sprake is van onvoldoende voedselconsumptie en volgens de IPC-kwalificatie kent minstens 40% van de bevolking een hoog niveau van acute voedselonzeekerheid.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.” Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede

waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de Taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de Taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socioeconomische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de Taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de Taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de Taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie in 2021 en 2022 en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Volgens de Wereldbank kromp de Afghaanse economie in 2022 met 6% in vergelijking met 2021. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en overstromingen en aardbevingen een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde Talibanministers op de sanctielijst van de VN stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo's of de VN te werken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de Taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de Taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de Taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de Taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

Jij, dan wel jouw voogd of advocaat toonde aan dat je bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij je niet in staat zou zijn om in jouw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>), EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, en de COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf, kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de Taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de Taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. Begin oktober 2023 zou het aantal hooggeplaatste figuren dat terugkeerde naar Afghanistan volgens de 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgelopen zijn tot bijna 700 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van Kaboel, Kandahar, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen.

Volgens bronnen heeft er in 2022 en tijdens de eerste maanden van 2023 over het algemeen geen gedwongen terugkeer plaatsgevonden vanuit Europa naar Afghanistan. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten. Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 gaat het opnieuw om duizenden mensen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan worden Afghaanse migranten gerepatriëerd. In 2022 en tijdens de eerste helft van 2023 gaat het over meer dan 600.000 Afghanen die worden teruggestuurd uit Iran. In het najaar van 2023 kwam ook een massale migratiegolf vanuit Pakistan op gang. Midden november 2023 zouden reeds meer dan 300.000 Afghanen Pakistan verlaten hebben nadat de Pakistaanse autoriteiten begin oktober hun nieuw deportatiebeleid bekend hadden gemaakt.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de Taliban naast definitieve terugkeer ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door Talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de Taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel. De Taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De Taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen. De Taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd.

Evenmin worden de Taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De Taliban hebben wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de Taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VN-personeel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto Talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de Taliban niet in staat worden geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de Taliban personen behandelen die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan geen weet te hebben van systematische acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land.

Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de Taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van de perceptie verwesterd te zijn. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien

van terugkeerders vanwege de Taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoeker te worden aangereikt. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat je van 7- tot 13,5-jarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat je in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Je stelde dat je tijdens de periode dat je in Afghanistan leefde gedurende 4 of 5 jaar naar school ging (Fiche "mineur étranger non accompagné", rubriek Varia - Verklaring DVZ, nr. 11) en ook 2 jaar naar de madrassa (Verklaring DVZ, nr. 11), zij het niet op regelmatige basis omwille van jullie problemen met de Taliban. Aangezien geen geloof kan worden gehecht aan deze problemen (cfr. supra) kunnen echter vraagtekens worden geplaatst bij de door jou verklaarde onmogelijkheid om op regelmatige basis de lessen bij te wonen (CGVS, p. 10 - 11). Uit jouw verklaringen blijkt immers ook dat jullie van Pakistan naar Afghanistan verhuisden om te kunnen studeren (Fiche "mineur étranger non accompagné", kader op 1e pagina). Voorts ging je in Afghanistan naar de moskee (CGVS, p. 6), trok je samen met je broer rond om jullie koeien te laten grazen (CGVS, p. 11) en deed je samen met je broer de inkopen voor jullie gezin in de winkel in het nabijgelegen dorp (CGVS, p. 15-16). Bijgevolg dient besloten te worden dat je door jouw deelname aan de Afghaanse maatschappij bij jouw vertrek uit Afghanistan al gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Daarom kan niet worden aangenomen dat je, na een verblijf van dik jaar in België, totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en je deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Uit jouw verklaringen blijkt bovendien dat je ook in België nog contact onderhoudt met andere Afghanen, onder wie enkele goede vrienden in het opvangcentrum (CGVS, p. 3). Dit blijkt eveneens uit jouw activiteiten op sociale media (zie info toegevoegd aan het administratieve dossier). Je hebt ook nog een netwerk in jouw regio van herkomst, waarmee je nog in contact staat (CGVS, p. 7, 9), dat jou kan bijstaan in geval van terugkeer en waarbij je je desgevallend kan informeren naar de veranderingen in de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de Taliban.

Verder blijkt uit voorgaande vaststellingen dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de Taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgaan kan worden dat de Taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat u daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.”

2. De rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen of er vertegenwoordigd.

Artikel 39/59, § 2, van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2, van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227 364; RvS 13 mei 2014, nr. 227 365).

3. Het verzoekschrift

3.1.1. Verzoeker voert een schending aan van de volgende bepalingen en beginselen:

*“- het artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende het statuut van vluchtelingen;
- de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen;
- het artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie;
- het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen.”*

De bijzondere maatregelen die genomen werden om tegemoet te komen aan de jeugdige leeftijd en maturiteit van de verzoeker, blijken onvoldoende. Het aanstellen van een voogd en de mogelijkheid voor deze laatste om opmerkingen te formuleren en/of documenten neer te leggen, bijvoorbeeld, kan niet volstaan. Deze maatregelen betreffen allen immers louter het verloop van het persoonlijk onderhoud. Echter was het van belang om verzoekers jonge leeftijd en maturiteit eveneens in acht te nemen bij de beoordeling van verzoekers verklaringen. Het is dan ook normaal dat hij weinig weet over het werk van zijn vader, en alleen maar over 'kinderlijke' informatie beschikt. Het was *in casu* van belang om rekening te houden met het gegeven dat verzoeker aankwam toen hij slechts vijftien jaar oud was, en dat hij aldus zeer jong was op het moment dat zijn problemen zich voordeden (ongeveer twaalf à dertien jaar) en hij Afghanistan verliet. Verzoeker ziet niet in hoe er met zijn jeugdige leeftijd en daaruit volgende kwetsbaarheid rekening gehouden werd bij de beoordeling van zijn relaas.

Verzoeker zou bij de Dienst Vreemdelingenzaken aangegeven hebben dat zijn vader werkzaam was in Herat, waar hij op het commissariaat-generaal sprak over Helmand. Het moge duidelijk weze dat dit een eenvoudige vergissing betreft. Beide woorden lijken fonetisch erg op elkaar. De verzoeker wenst er voorts aan te herinneren dat hij twaalf à dertien jaar was in 2020-2021, toen de problemen zich voordeden. Het kan allerminst verbazen dat hij niet veel weet over het werk van zijn vader gelet op zijn leeftijd. De informatie waarover de verzoeker beschikt is eerder kinds van aard, gelet op zijn jonge leeftijd op het moment dat de problemen met de taliban zich voordeden.

De verzoeker wist dat zijn vader in Helmand werkte, dat hij eten moest vervoeren vanuit Dast-e-Artshi naar andere plaatsen, en dat hij mensen onder zich had.

Voor zover de verzoeker weet, raakte zijn vader nooit gewond. Hij zag hem immers nooit met verwondingen thuis. Echter kan hij niet met zekerheid uitsluiten dat zijn vader nooit gewond raakte. Immers kwam zijn vader slechts om de twee à drie maanden enkele dagen naar huis. Wat er in de maanden waarin zijn vader niet naar huis kwam gebeurde, weet hij niet. Zijn vader vertelde hier thuis niet over. Hoe minder zijn jonge kinderen wisten, hoe beter. Daarbij is het allerminst gebruikelijk voor Afghaanse mannen om dit soort zaken met vrouwen en kinderen te delen. De verzoeker wenst er overigens aan te herinneren dat de reis vanuit Afghanistan geen plezierreisje was. De reis was zwaar en gevaarlijk. Daarenboven waren ze steeds omringd door andere Afghanen. Zijn vader wilde niet over zijn werk spreken in het bijzijn van anderen. Hij was erg wantrouwend. Dit is begrijpelijk, gelet op het uitgebreid netwerk van spionnen waar de taliban altijd beroep op

konden doen voor de machtsovername. In deze context is het begrijpelijk dat verzoekers vader ook eenmaal in Iran nog extreem voorzichtig was.

De commissaris-generaal maakt zich er makkelijk vanaf door te verwijzen naar algemene informatie, waaruit blijkt dat corruptie vaak voorkomt in Afghanistan. De commissaris-generaal dient *in concreto* aan te tonen waarom aan de stukken die de verzoeker neerlegde geen bewijswaarde gehecht zou kunnen worden. De neergelegde stukken bevestigen verzoekers relaas. Overigens dient erop te worden gewezen dat de informatie waarnaar de commissaris-generaal verwijst en waarop hij zijn conclusie volledig baseert, dateert van vóór de machtsovername door de taliban. Er kan dan ook niet worden ingezien waarom deze bron op heden nog relevant zou zijn. De commissaris-generaal beging een kennelijke zorgvuldigheidsfout door de stukken niet ernstig te analyseren.

De commissaris-generaal stelt dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de taliban zelden gebruikt maakt van gedwongen rekrutering, omdat ze voldoende vrijwilligers hebben. Wat dit betreft, kan verzoeker alleen maar vaststellen dat zijn ervaring in de praktijk afwijkt van hetgeen de commissaris-generaal beweert op basis van de informatie die hij raadpleegde. Daarenboven moet rekening gehouden worden met de bron van de informatie omtrent gedwongen rekrutering in Nangharhar uit het EASO "*Recruitment by armed groups*" rapport. Er wordt verwezen naar de verklaringen van één enkele persoon, met name Borhan Osman, analist bij het Afghanistan Analyst Network. Hij werd op 4 april 2016 telefonisch geïnterviewd, wat blijkt uit ditzelfde rapport (EASO "*Recruitment by armed groups*" pagina 11) en was aldus niet eens met zekerheid aanwezig in de provincie Nangarhar. Deze informatie dateert daarenboven van acht jaar geleden, en houdt geenszins rekening met de fel veranderde situatie. Er is dan ook absoluut geen reden om aan te nemen dat de informatie uit dit EASO rapport van september 2016, gebaseerd op een telefoongesprek met één persoon, accurater zou zijn dan de gedetailleerde verklaringen van de verzoeker.

Het tweede rapport van EUAA waarnaar de commissaris-generaal verwijst, "*Afghanistan. Targetting of Individuals*" bespreekt de situatie van voor de machtsovername niet (wél de periode tussen 1 december 2021 en 30 juni 2022, zie EUAA, *Afghanistan. Targetting of Individuals*, p. 13). De conclusies die in dit rapport worden getrokken, zijn dan ook irrelevant voor verzoekers situatie, die vlak voor de machtsovername in augustus 2021 het land verliet. Ook de twee rapporten van januari en december 2023 bespreken alleen de situatie na de machtsovername (respectievelijk juli 2022 – januari 2023 en juli 2022 – december 2023). Deze bronnen zijn aldus niet relevant. De verzoeker herinnert eraan dat de provincie Nangarhar reeds voor de machtsovername van 15 augustus 2021 een provincie was waar veel gewelddadige incidenten plaatsvonden: clashes tussen de Afghaanse politie of het Nationale Leger waren er dagelijkse kost. De Taliban waren in Nangarhar voor de machtsovername inderdaad vaak betrokken in gevechten, met alle gevolgen (gewonde en gesneuvelde strijders) van dien. In deze context is het uiteraard minder vanzelfsprekend dat de Taliban er voldoende vrijwilligers hadden, integendeel.

De informatie waarop de commissaris-generaal zich beroept om te stellen dat er geen sprake was van gedwongen rekrutering door de taliban in de regio van herkomst van verzoeker bespreekt aldus niet de periode waarin de verzoeker het land verliet. Verzoeker weet heel goed dat in het district Batikot jongens en mannen wél gedwongen werden om zich bij de Taliban aan te sluiten. Hij wenst ook te benadrukken dat zijn vader wel degelijk een interessant profiel voor de Taliban had, gelet op zijn militaire ervaring. De taliban laten kinderen en vrouwen met rust, hetgeen verklaart waarom zijn familie op dit moment geen problemen meer ervaart. De oudste jongens en zijn vader verlieten immers het land. Bovendien is het onredelijk om van verzoeker te verwachten dat hij weet met wie van de taliban hij en zijn vader problemen kenden. Dit is irrelevant. Verzoeker heeft nooit beweerd dat zijn vader problemen gekregen zou hebben met één bepaalde talib. Integendeel, de problemen van zijn vader begonnen omwille van zijn werk. Zijn problemen zijn dan ook met de gehele organisatie van de taliban, en niet slechts met één van hen. De commissaris-generaal ging over tot een geheel foute analyse van verzoekers verklaringen en blijkt zich te focussen op irrelevante elementen om tot haar negatieve beslissing te komen.

Het is uiteraard absurd te veronderstellen dat de talibanleden die naar verzoekers huis kwamen zich eerst netjes zouden voorstellen alvorens de verzoeker en zijn broer in elkaar te slaan.

De commissaris-generaal hecht geen geloof aan de huidige verblijfssituatie van verzoekers vader. De verzoeker wenst eraan te herinneren dat hij dertien jaar oud was toen hij aan de reis uit Afghanistan begon. Het is niet ondenkbaar dat hij zich niet precies herinnert welke landen hij precies doorkruiste. Hij was erg jong, en volgde gewoon zijn vader. Het kwam vaker voor dat families van elkaar gescheiden werden door smokkelaars. Alleen families die genoeg geld hadden om de smokkelaar extra om te kopen om de familie samen te houden, werden niet gescheiden. Dit was, helaas, niet mogelijk voor verzoekers familie.

Tot slot wordt ook aan de problemen die de verzoeker zelf ondervond, geen geloof gehecht. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken gaf de verzoeker een zeer veralgemeniseerde versie van zijn problemen. Hij verliet het land omwille van de job van zijn vader. Zijn problemen met de taliban ontstonden omwille van het werk van

zijn vader, niet omwille van iets dat hij zelf gedaan zou hebben. Hij dacht daarom dat hij enkel over zijn vader zou moeten spreken. De vraag kan ook gesteld worden of het relevant is of een kind van twaalf à dertien jaar twee dan wel drie keer geslagen werd. Opnieuw dient eraan te worden herinnerd dat verzoekers manier van vertellen eerder kinds is, daar hij als kind deze herinneringen heeft meegemaakt. Het is daarenboven onjuist te veronderstellen dat verzoeker gedetailleerde, coherente en doorleefde informatie zou moeten kunnen verschaffen over zeer traumatiserende gebeurtenissen. Verzoeker verwijst naar een studie over trauma.

De commissaris-generaal laat na om verzoekers vrees omwille van de werkzaamheden van zijn vader ernstig te beoordelen. Nochtans is zijn vrees zeer reëel. Belangrijk is overigens dat het EUAA-rapport niet uitsluit dat familieleden van leden van het voormalige Afghaanse leger risico lopen op vervolging. En dit bijvoorbeeld omdat ze op zoek zijn naar het familielid in kwestie. Dat families van voormalige soldaten om andere redenen worden gezocht, wordt aldus niet uitgesloten. Verzoeker citeert uit landeninformatie.

In casu liet de commissaris-generaal verder ook na om de situatie van de eiser na de machtsovername door de Taliban grondig te analyseren. Dit druist in tegen hetgeen door de Raad werd bepaald in het arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022. Verzoeker gaat in op dit arrest. Verder verwijst hij naar het NANSEN-rapport van oktober 2021 en andere landeninformatie aangaande verwestering van Afghanistan, alsook rechtspraak van de Raad hieromtrent.

Verzoeker heeft intussen een heel andere kledingstijl, hij heeft geen lange baard, hij luistert in zijn vrije tijd graag naar muziek. Uit de beschikbare informatie blijkt duidelijk dat ook mannen in Afghanistan niet vrij zijn om te dragen wat ze willen. De reis naar en zijn verblijf in Europa, en meer bepaald zijn verblijf in België sinds meer dan een jaar, hebben dan ook een duidelijke impact op de verzoeker nagelaten. Hij acht het onmogelijk om zich te re-integreren in de Afghaanse samenleving die gebaseerd is op het belang van hiërarchie en niet op vrije wil. Zijn vrees om als verwesterd te worden gepercipieerd is dan ook reëel, en niet louter hypothetisch. Verzoeker heeft zich gebruiken en gewoonten eigen gemaakt die onverenigbaar zijn met de sociaal aanvaardbare gedragingen in een door de taliban geregeerd Afghanistan, en dit onder meer dankzij zijn scholing in België. Gelet op zijn zeer jonge leeftijd en omwille van zijn interactie met klasgenoten en leerkrachten nam hij bepaalde gewoonten en gebruiken zowel bewust als onbewust over. Zo is het voor hem zeer natuurlijk geworden om te praten met vrouwen, om hen vragen te stellen en om hun mening te waarderen. Indien hij met deze ingesteldheid naar Afghanistan zou terugkeren en een vrouw zou aanspreken in het openbaar of blijk zou geven van appreciatie van de mening van een vrouw, zou zijn leven onmiddellijk in gevaar zijn. Verzoeker merkte ook op dat in Europa mensen elkaar aankijken wanneer ze een gesprek voeren. Dit is een gewoonte die hij overnam. Oogcontact maken met een taliban, indien hij terug naar Afghanistan zou moeten keren, zou hem echter zijn leven kunnen kosten. Hij is bovendien niet bekend met de regels en sociaal aanvaardbare gedragingen die door de taliban werden opgelegd. De taliban zijn niet vergevingsgezind ten aanzien van personen die hun regels overtreden, laat staan indien het jongens betreft die terugkeren van een lang verblijf in Europa.

Gelet op het geheel van alle elementen met betrekking tot zijn concrete en specifieke, persoonlijke situatie, is de verzoeker van oordeel dat hij aannemelijk maakte dat de kans reëel is dat hij bij een terugkeer naar zijn regio en dorp van herkomst zal opvallen en in de negatieve aandacht van leden en aanhangers van de taliban zal komen te staan, in lijn met de analyse van de Raad hieromtrent. De verzoeker wijst op de volgende elementen: 1) zijn zeer jonge leeftijd waardoor hij makkelijk (on)bewust beïnvloedbaar is, 2) het feit dat hij al meer dan een jaar in België is, 3) het feit dat zijn familie als anti-taliban wordt beschouwd omwille van het werk van zijn vader, 4) zijn integratie in België, o.m. dankzij zijn scholing, waardoor hij zich verschillende Belgische gebruiken en gewoonten eigen heeft gemaakt die onverenigbaar zijn met de sociaal aanvaardbare gedragingen in Afghanistan, 5) zijn herkomst uit de provincie Nangarhar, 6) en het risico dat hij onder de aandacht van de taliban kan komen, hetzij op doorreis of bij een terugkeer naar zijn lokale gemeenschap daar hij lang genoeg uit het land zijn geweest om te “verwestern” of minstens als “verwesterd” beschouwd te worden en er ook redelijkerwijze kan worden aangenomen dat hij niet meer vertrouwd is met de plaatselijke normen en gebruiken, daar deze fel veranderd zijn sinds zijn vertrek.

Verzoeker wijst op de huidige veiligheidssituatie en het geweld in Afghanistan en brengt landeninformatie bij hieromtrent.

Een intern beschermingsalternatief bestaat in Afghanistan niet. Het is voor de verzoeker niet eenvoudig om te achterhalen hoe de situatie op dit moment is voor zijn familie. Enerzijds is het in Afghaanse families moeilijk om hierover te praten. De ouders van de verzoeker willen vermijden dat hij zich zorgen maakt om hen. Anderzijds verloopt het contact tussen de verzoeker en zijn familie heel moeizaam sinds de machtsovername door de Taliban. Er is weinig verbinding, waardoor het erg moeilijk is om diepgaande gesprekken te hebben.

Verzoeker wijst uitgebreid op de huidige socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan en brengt landeninformatie bij hieromtrent. Hij stelt dat de humanitaire crisis overwegend te wijten is aan de handelingen van de taliban, en dat de situatie aldus onder artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt.

In casu wordt het niet bestreden dat verzoeker een man is die nu al ruime tijd in Europa verblijft, dat hij psychologisch kwetsbaar is, wat “*persoonlijke omstandigheden*” inhouden die het risico om slachtoffer te worden van ernstige schade versterken.

3.1.3. In een aanvullende nota van 23 januari 2025 legt verzoeker de volgende stukken neer:

- stukken over zijn verblijfsmachtigingsaanvraag “*9ter*”: brief, medisch certificaat en verzendbewijs (stuk 1);
- foto’s van verzoeker in België. Ter terechtzitting legt verzoeker opnieuw de foto’s in kleur neer.

Verzoeker zet verder uiteen dat hij verwesterd is. Hij verwijst naar rechtspraak van de Raad en landeninformatie aangaande de huidige situatie in Afghanistan.

3.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet). Hij dient daarbij in het kader van de devolutieve werking van het beroep niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

Een resem aangevoerde rechtsregels die verzoeker geschonden acht laat niet toe om vast te stellen dat hij een nood heeft aan internationale bescherming.

Een verwijzing naar een arrest van de Raad is niet dienstig bij gebrek aan precedentenwerking.

3.3. Verzoeker slaagt er niet in zijn nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. De Raad stelt vast dat verzoeker zich in zijn verzoekschrift in wezen beperkt tot het herhalen van zijn verklaringen, het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses en het minimaliseren en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal, hetgeen de omstandige motivering van de bestreden beslissing niet in een ander daglicht stelt.

De Raad merkt op dat tijdens de procedure rekening werd gehouden met verzoekers minderjarigheid. Vooreerst werd een fiche opgemaakt “*niet-begeleide minderjarige vreemdeling*” die een eerste screening uitvoert naar bijzondere noden of kwetsbaarheden. Verzoeker kreeg een voogd toegewezen op 12 juli 2023, die verzoeker kon bijstaan vanaf het begin van de procedure (DVZ-verklaring, stuk 7, p. 13; CGVS-vragenlijst, stuk 7, p. 2). Ook uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoeker op een aangepaste wijze werd begeleid en alle kansen werd geboden om de relevante aspecten van zijn verzoek om internationale bescherming toe te lichten. In elk geval kan uit het verloop van het persoonlijk onderhoud met verzoeker, die werd bijgestaan door zijn voogd en zijn advocaat, worden afgeleid dat hij werd ondervraagd door een gespecialiseerde *protection officer* en dat hem gepaste vragen werden gesteld. Minstens toont verzoeker niet concreet aan dat bij de behandeling van het verzoek geen rekening werd gehouden met zijn minderjarigheid. De bestreden beslissing stelt verder uitdrukkelijk dat er bij de beoordeling van verzoekers verklaringen rekening gehouden werd met diens jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in zijn land van herkomst. Tot slot wijst de bestreden beslissing de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie er uitdrukkelijk op dat verzoeker minderjarig is en dat bijgevolg het Verdrag inzake de Rechten van het Kind van 20 november 1989 van toepassing is. De Raad verwijst verder naar de correcte vaststellingen van de bestreden beslissing omtrent de bijzondere procedurele noden. Hieruit blijkt dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van verzoekers verklaringen en de stukken in het administratief dossier afdoende rekening heeft gehouden met de jeugdige leeftijd en persoonlijke omstandigheden van verzoeker.

Gelet op het voorgaande kan verzoeker de niet wijzen op zijn jonge leeftijd ter verschoning van de volgende correcte en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier. De bestreden beslissing wordt bijgetreden dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij de zoon is van een legercommandant:

“Vooreerst maakte je de tewerkstelling van jouw vader als commandant voor het ANA niet aannemelijk. Jouw kennis betreffende deze tewerkstelling was immers ontoereikend, zelfs rekening houdende met jouw minderjarigheid, en daarenboven tegenstrijdig. Zo gaf je bij de DVZ aan dat jouw vader tewerkgesteld was als commandant bij het nationale leger in de provincie Herat (Vragenlijst CGVS, nr. 3.5). Bij het CGVS stelde je echter dat hij als commandant voor het ANA tewerkgesteld was in de provincie Helmand (CGVS, p. 11, 12,

14, 34). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, hield je vol dat hij in Helmand werkte (CGVS, p 34). Het louter vasthouden aan een versie van de feiten volstaat echter niet om een tegenstrijdigheid op te heffen, zodat deze overeind blijft. Voorts kwam je niet verder dan dat jouw vader als commandant voor het ANA in de provincie Helmand verantwoordelijk was voor de logistiek van andere districten en plaatsen en hij eten en andere goederen voor het leger moest vervoeren. Welke andere goederen hij nog moest vervoeren, wist je niet (CGVS, p. 11). Het eten moest hij vanuit Dast-e-Artsji naar ergens in Helmand vervoeren, maar naar waar concreet, wist je evenmin. Je kon ook niet zeggen waar Dast-e-Artsji gelegen was, enkel dat het ergens in Afghanistan lag. Of het ook in de provincie Helmand gelegen was, wist je niet, maar je vermoedde dat het in een andere provincie lag. Waar in Helmand jouw vader precies gestationeerd was, kon je evenmin zeggen (CGVS, p. 11 -12). Verder stelde je dat jouw vader als commandant in het leger nog mensen onder hem had, maar hoeveel personen, wist je niet. Voor het overige kon je ook enkel maar speculeren dat de personen onder de leiding van jouw vader soldaten waren die strijd voerden. Hoe jouw vader zijn ondergeschikten kon aansturen als hij zelf eten moest vervoeren, wist je niet. Misschien begeleidden ze hem of misschien bleven ze in hun controlepost, maar eigenlijk wist je niet wat zij moesten doen (CGVS, p. 12). Voorts had je geen idee of jouw vader zelf ooit gewond is geraakt bij de uitoefening van zijn job, dan wel of hij tijdens zijn werk ooit betrokken was bij belangrijke gebeurtenissen of incidenten zoals een aanslag. Evenmin wist je of er ooit collega's van jouw vader gewond raakten of gedood werden tijdens de uitoefening van hun job (CGVS, p. 14-15). Tot slot gaf je aan dat weinig mensen buiten jullie gezin op de hoogte waren van de tewerkstelling van jouw vader. Op de vraag wat je dan vertelde als mensen jou vroegen wat jouw vader deed van werk, stelde je dat je antwoordde dat hij niets deed. Gelet op het feit dat jouw vader zo vaak van huis was - hij kwam om de 2 of 3 maand slechts 3 of 4 dagen naar huis (CGVS, p. 13) – en mensen zodoende zijn afwezigheid konden opmerken, doet dit antwoord weinig doorleefd en overtuigend aan.

Er kan redelijkerwijze worden verwacht dat je enige kennis hebt over het voorgehouden werk van jouw vader en je in staat bent om te antwoorden op een aantal eenvoudige en essentiële kennisvragen omtrent de werkzaamheden van jouw vader alsook een aantal gegevens op een doorleefde wijze kan toelichten en situeren. Rekening houdend met het belang van het profiel van jouw vader, dat aan de basis zou liggen van jouw vrees ten aanzien van de taliban, vormt jouw jonge leeftijd geen afdoende verklaring voor de lacunes in jouw kennis. Temeer omdat uit jouw verklaringen blijkt dat je reeds op jonge leeftijd wist dat jouw vader als commandant voor het ANA werkte (CGVS, p. 13). Van zodra je het onderscheid kon maken tussen goed en slecht kwam je ook reeds te weten dat de taliban wisten dat jouw vader voor de overheid werkte en jouw familie hierdoor problemen had met de taliban. De taliban waren ook al lang op de hoogte van de tewerkstelling van jouw vader (CGVS, p. 25). Zelfs indien je op het moment van jouw vertrek nog niet op de hoogte was van bepaalde elementen betreffende de tewerkstelling van jouw vader en zijn problemen met de taliban, zij erop gewezen dat je samen met jouw vader het land hebt verlaten en je vervolgens nog gedurende ongeveer 3 maanden samen met je vader in Iran hebt verbleven (CGVS, p. 21-22). Zodoende had je je ook in die periode verder kunnen informeren over de concrete elementen betreffende de tewerkstelling van jouw vader en de problemen die hij omwille hiervan kende. Er kan dan ook geen geloof gehecht worden aan jouw bewering de zoon te zijn van een legercommandant."

De Raad merkt op dat verzoeker er ten onrechte van uitgaat dat aan de door hem voorgelegde documenten inzake zijn vaders werk als legercommandant slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren, met name wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing omstandig werd gemotiveerd waarom aan deze documenten bewijswaarde werd ontzegd. Een document moet daarnaast, om bewijswaarde te hebben, coherente en geloofwaardige verklaringen ondersteunen. Gelet op bovenstaande vaststellingen is dit *in casu* niet het geval. De Raad verwijst naar de volgende correcte en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier:

"De documenten die je neerlegde ter staving van deze bewering kunnen bovenstaande conclusie niet wijzigen. Vooreerst moet erop gewezen worden dat documenten op zich niet vermogen om de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Documenten hebben slechts een ondersteunende waarde, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Daarnaast blijkt uit objectieve informatie (zie COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021 (beschikbaar op http://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_corruptie_en_documentenfraude_20210114_0.pdf) dat er in Afghanistan een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Veel valse documenten zijn ook na onderzoek van Afghaanse deskundigen niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Afghaanse documenten bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van het asielrelaas bijzonder relatief. Daarenboven betreffende door jou neergelegde stavingstukken slechts foto's van documenten waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan. Verder zij erop gewezen dat de door jou neergelegde appreciatiecertificaten ongedateerd zijn. De badge bevat als

geldigheidsdatum dan weer 13 december 2019. Hieruit kan zodoende geenszins geconcludeerd worden dat jouw vader op het moment van de door jou verklaarde problemen met de taliban tewerkgesteld was voor het ANA. De taskara van jouw vader bevat tot slot louter identiteitsgegevens en geen gegevens over de tewerkstelling van jouw vader.”

Verzoeker brengt geen elementen aan die de informatie van de COI Focus “Afghanistan. Corruptie en documentenfraude” van 14 januari 2021 in een ander daglicht plaatst of tegenspreekt.

“Het overige ter staving van jouw verzoek neergelegde document, een foto van jouw taskara met vertaling, kan bovenstaande beslissing en beoordeling niet wijzigen. Ongeacht het feit dat de authenticiteit van dit document zodoende niet kan worden nagegaan, bevat jouw taskara louter identiteitsgegevens, maar geen informatie over de door jou ingeroepen problemen in en vrees ten aanzien van Afghanistan.”

In zoverre verzoeker afbreuk tracht te doen aan de landeninformatie in de bestreden beslissing aangaande de gedwongen rekrutering van zijn vader door te stellen dat deze informatie dateert van voor de machtsvername, benadrukt de Raad dat de commissaris-generaal zowel informatie van voor de machtsvername (het EASO-rapport “Recruitment by armed groups”), als informatie van na de machtsvername van de taliban (het EUAA-rapport “Afghanistan. Targeting of Individuals” van augustus 2022, de EUAA Country Guidance van januari 2023 en het EUAA-rapport “Afghanistan – Country Focus” van december 2023), heeft opgenomen in de bestreden beslissing. Het is immers nodig om verzoekers verklaringen te beoordelen in de context waarin deze zich zouden hebben voorgedaan, namelijk voor de machtsvername, alsook om de actuele context te hanteren van na de machtsvername. De Raad acht de volgende motieven van de bestreden beslissing aldus correct en pertinent:

“Aangezien geen geloof kan worden gehecht aan de tewerkstelling van jouw vader bij het ANA, kan evenmin geloof worden gehecht aan de problemen die jouw vader omwille van deze tewerkstelling met de taliban zou hebben gekend. De geloofwaardigheid van deze problemen wordt bovendien nog verder ondermijnd door volgende vaststellingen. Zo verklaarde je dat de taliban in jouw vader geïnteresseerd waren omdat ze wilden dat hij voor hen kwam werken (CGVS, p. 33). Welnu, uit de beschikbare informatie (EASO Recruitment by armed groups beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf, het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, de EUAA Country Guidance van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat de taliban zelden gebruik maakte van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban was doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er werd beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door jou wordt beschreven, kwam slechts zelden voor. Doorgaans beschikten de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. De vraag rijst dan ook waarom de taliban dermate veel moeite zouden doen om jouw vader te rekruteren, zeker gelet op het feit dat hij voor de toenmalige overheid werkte en jouw vader, naar jij vermoedde, zelfs vocht tegen de taliban (CGVS, p. 25). Waarom jouw vader dan zo belangrijk was dat ze wilden dat hij voor hen kwam werken, wist je echter niet (CGVS, p. 33). Het is in deze ook opmerkelijk dat de rest van jouw familie die momenteel nog in Afghanistan verblijft tot op heden geen problemen meer heeft gekend (CGVS, p. 33-34), zelfs niet nu de taliban in heel Afghanistan aan de macht zijn. Het loutere feit dat de taliban vrouwen niet slaan (CGVS, p. 33), is in deze geen afdoende verklaring aangezien dit niet verklaart waarom de taliban jouw familie in Afghanistan in het geheel al ruim 2 jaar met rust laat. Tot slot had je geen idee met wie binnen de taliban jouw vader precies problemen kende. Gevraagd met wie precies jullie problemen hadden, antwoordde je dat jullie problemen hebben met ‘die taliban’. Gevraagd wie ‘die taliban’ dan zijn, repliceerde je dat jullie hen ook niet kennen aangezien jullie hen nooit zijn tegengekomen (CGVS, p. 24). Dit staat echter haaks op jouw latere verklaringen dat de taliban meermaals naar jouw huis gekomen zijn op zoek naar jouw vader en jij en jouw broer ook minstens tweemaal buitenshuis door de taliban aangesproken en bedreigd werden omwille van de tewerkstelling van jouw vader (CGVS, p. 28-29). De geloofwaardigheid van jouw vaders problemen met de taliban komt hierdoor slechts verder in het gedrang.

In ditzelfde verband zij erop gewezen dat er evenmin geloof kan worden gehecht aan de huidige verblijfssituatie van jouw vader. Je verklaarde Afghanistan te hebben verlaten samen met jouw vader en broer. Toen jullie vanuit Iran de grens moesten oversteken, raakten jullie elkaar kwijt doordat de smokkelaar jullie van elkaar scheidde. Jij stak de grens over. Wat er met jouw vader en broer gebeurde, weet je niet

(CGVS, p. 7). Waarom de smokkelaar jullie van elkaar scheidde, wist je niet (CGVS, p. 8). Jouw verklaringen zijn echter volkomen tegenstrijdig wat betreft de grens waar jullie van elkaar gescheiden werden. Zo verklaarde je tijdens jouw interview in het kader van de registratie van jouw verzoek om internationale bescherming dat je jouw vader kwijt geraakte aan de grens tussen Afghanistan en Iran (Fiche "mineur étranger non accompagné", rubriek famille). Later bij de DVZ verklaarde je dan weer dat je van jouw vader en broer gescheiden raakte in Iran (Verklaring DVZ, nr. 16, 18, 33). Bij het CGVS zei je dan weer dat jullie van elkaar gescheiden werden aan de grens tussen Iran en Pakistan (CGVS, p. 22). Nooit eerder had je nochtans melding gemaakt van het feit dat je via Pakistan zou zijn gereisd (Verklaring DVZ, nr. 34 - Fiche "mineur étranger non accompagné", rubriek trajet, interception et séjour). Daarenboven verklaarde je zowel bij de registratie van jouw verzoek om internationale bescherming (Fiche "mineur étranger non accompagné", rubriek trajet, interception et séjour) als bij het CGVS (CGVS, p. 22) dat jouw hele reis, tot in België, geregeld werd door jouw vader. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken stelde je echter dat het jouw oom E. was die jouw reis regelde en een onbekend bedrag aan een onbekende smokkelaar betaalde (Verklaring DVZ, nr. 33). Beide versies van de feiten vallen uiteraard niet met elkaar te rijmen, wat verdere twijfels opwerpt. Tot slot gaf je aan dat niemand in jouw familie over een gsm beschikte (CGVS, p. 9). Gevraagd hoe jullie jouw vader, die steeds voor lange tijd op zijn werk verbleef, konden contacteren indien jullie hem dringend nodig hadden omdat er thuis iets gebeurd was, antwoordde je dat jullie met jouw vader toen niet veel contact hadden en jullie het zelf probeerden op te lossen als er iets gebeurde (CGVS, p. 14). Later tijdens jouw persoonlijk onderhoud vertelde je echter dat jouw moeder jouw vader na het eerste bezoek van de taliban aan jullie huis opbelde om hem hiervan op de hoogte te brengen. Gevraagd hoe zij hem dan kon bereiken, legde je uiteindelijk uit dat het jouw maternale oom was die met een gsm naar jouw vader belde en jouw vader zelf ook een gsm had (CGVS, p. 31), wat uiteraard haaks staat op jouw eerdere verklaringen ter zake. Gewezen op deze tegenstrijdigheid, legde je uit dat jouw vader wel een gsm moest hebben, maar jouw maternale oom niet. Hij gebruikte de gsm van anderen. Je stelde de vraag eerder vermoedelijk verkeerd begrepen te hebben, wat echter een post factum verklaring is. Hiermee biedt je zodoende geen verklaring voor de vastgestelde tegenstrijdigheid. Dit roept twijfels op bij het door jou verklaarde gebrek aan contact met en nieuws over jouw vader (CGVS, p. 7-8)."

In zoverre verzoeker verder de vastgestelde ongeloofwaardigheden met betrekking tot zijn eigen problemen in de bestreden beslissing tracht te minimaliseren door aan te voeren dat dit een traumatische gebeurtenis was, merkt de Raad op dat verzoeker deze stelling op algemene wijze poneert, doch dat hij niet aantoonbaar dat zijn cognitieve geheugen dermate zou zijn aangetast waardoor hij niet in staat zou zijn om een coherent en consistent asielrelaas naar voor te brengen. Verzoeker brengt hiertoe geen medische attesten of andere bewijsstukken bij. De Raad treedt de bestreden beslissing aldus bij in de volgende correcte en pertinente motieven, die steun vinden in het administratief dossier:

"Ook aan de problemen die je zelf omwille van de tewerkstelling van jouw vader verklaarde gekend te hebben, kan tot slot geen enkel geloof worden gehecht. Zij er vooreerst op gewezen dat je bij de DVZ uitdrukkelijk verklaarde dat je zelf nooit persoonlijk bedreigd werd door de taliban, maar jullie allemaal erg bang waren voor de taliban omdat ze op zoek gingen naar voormalig overheidspersoneel en hun families om hen allemaal te doden. Je maakte geen melding van enig incident omwille van de tewerkstelling van jouw vader waarbij je zelf betrokken was (Vragenlijst CGVS, nr. 3.5). Bij het CGVS diste je echter een compleet andere versie van de feiten op. Je stelde dat de taliban jou buitenshuis minstens 2 keer hadden aangesproken betreffende jouw vader. Ze vroegen waar jouw vader verbleef en eisten dat je zijn verblijfplaats aan hen zou tonen. Zo niet zouden ze je slaan of zelfs vermoorden (CGVS, p. 27-29). Uiteindelijk sloegen de taliban jou 2 of 3 keer (CGVS, p. 28). Ze kwamen ook 2 of 3 keer naar jullie huis (CGVS, p. 29). Het is niet ernstig dat je van al deze incidenten geen enkele melding zou hebben gemaakt bij de DVZ indien ze zich daadwerkelijk zouden hebben voorgedaan. Toen je op deze tegenstrijdigheden werd gewezen, stelde je dat je bij de DVZ eveneens verklaard had dat je door de taliban bedreigd en geslagen werd. Erop gewezen dat dit niet blijkt uit het verslag van dit onderhoud, wierp je op dat je ziek was toen je naar de DVZ ging en je niet meer wist welke vragen aan jou gesteld werden (CGVS, p. 34). Deze argumentatie is niet afdoende om al deze tegenstrijdigheden te verschonen. Bij aanvang van jouw persoonlijk onderhoud bij het CGVS had je immers aangegeven dat het onderhoud bij de DVZ goed ging en je er geen enkel probleem had (CGVS, p. 4). Je stelde tevens dat je bij de DVZ alle redenen had kunnen vertellen waarom je uit je land bent vertrokken en waarom je niet terug kan. Jouw verklaringen werden er correct ook genoteerd (CGVS, p. 4). Bijgevolg betreft het hier een louter post factum verklaring. Bij de DVZ maakte je wel melding van jouw hartproblemen. Uit het loutere feit dat je ziek zou zijn geweest op het moment van jouw persoonlijk onderhoud bij de DVZ, kan echter geenszins geconcludeerd worden dat jouw geheugen en cognitieve vermogens dermate zouden zijn aangetast dat je niet in staat zou zijn om concrete feiten en gebeurtenissen op een correcte wijze mee te delen, zoals hierboven reeds uitgebreid gemotiveerd. Indien je werkelijk vreest voor jouw leven in jouw land van herkomst en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag dan ook van jou worden verwacht dat je van meet af aan alle elementen ter ondersteuning van jouw asielrelaas op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die deel uitmaken van de kern van de reden van jouw vertrek en de directe aanleiding vormden voor jouw vlucht uit jouw land van herkomst, quod non.

Daarenboven waren jouw verklaringen over deze incidenten onaannemelijk vaag en op bepaalde punten zelfs tegenstrijdig. Zo zei je dat de taliban jullie altijd sloegen. Gevraagd hoeveel keer je dan in totaal door de taliban geslagen werd, stelde je dat jullie ongeveer 2 of 3 keer door hen geslagen werden. Je kon echter niet aangeven of het 2 dan wel 3 keer was en herhaalde dat het ongeveer 2 of 3 keer was. Gesteld dat je toch moest weten of je 2 of 3 keer door hen werd geslagen, legde je uit dat je alles vergeten was, jullie naar België waren gekomen en jullie hier veilig waren. Je herhaalde nogmaals dat de taliban jullie 2 of 3 keer geslagen hebben (CGVS, p. 28). Niettemin aangenomen kan worden dat je er een moeilijke reisweg naar België op hebt zitten (CGVS, p. 23), volstaat dit niet om de vaagheid in jouw verklaringen te verschonen. Aangezien het hier een kernelement van jouw relaas betreft, kan er redelijkerwijze van jou verwacht worden dat je hierover gedetailleerde, coherente en doorleefde informatie zou kunnen verschaffen. Temeer omdat ook geen medische stukken werden neergelegd die eventuele geheugenproblemen in jouw hoofde op objectieve wijze staven. Voorts eisten de taliban meermaals dat je de verblijfplaats van jouw vader aan hen zou tonen. Hoe je dat moest doen, wist je echter niet (CGVS, p. 27-28). Vervolgens verklaarde je dat je na de slagen van de taliban vier of vijf dagen voor de machtsovername naar het ziekenhuis moest voor verzorging aan een hoofdwonde. Je had echter geen idee in welk ziekenhuis je verzorgd werd (CGVS, p. 26). Tot slot waren jouw verklaringen over de bezoeken van de taliban aan jullie huis tegenstrijdig. Gevraagd of de taliban voor hun bezoek 4 of 5 dagen voor de machtsovername waarbij je geslagen werd, al eerder naar jullie huis waren langs geweest, antwoordde je ontkennend. Je voegde eraan toe dat ze jullie wel bedreigden buitenshuis (CGVS, p. 27).

Gevraagd wanneer de taliban begonnen waren met jou lastig te vallen omwille van het werk van jouw vader, legde je later uit dat ze de eerste keer langs kwamen naar jullie huis, wat impliceert dat de taliban wel al eerder naar jullie huis waren geweest, aangezien je 4 of 5 maanden voor jouw vertrek door hen al buitenshuis was lastiggevallen. Je stelde uiteindelijk dat de taliban ongeveer 2 of 3 keer naar jullie huis waren geweest omwille van het werk van jouw vader, wat uiteraard haaks staat op jouw eerdere verklaringen. Je voegde er echter aan toe dat je ziek was en je niet zoveel vragen kon beantwoorden (CGVS, p. 29). Zoals hierboven reeds uiteengezet, volstaat deze argumentatie niet om de tegenstrijdigheden in jouw opeenvolgende verklaringen te verschonen, aangezien er geen enkel stuk voorligt dat aantoonde dat je niet over de cognitieve vermogens zou beschikken om de kern van jouw vluchtrelaas op zelfstandige en functionele wijze uiteen te zetten. Omwille van het geheel van bovenstaande redenen kan geen enkel geloof worden gehecht aan de door jou ingeroepen problemen met en vrees voor de taliban omwille van de tewerkstelling van jouw vader bij het ANA. Zodoende kan omwille hiervan in jouw hoofde niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging."

In zoverre verzoeker met zijn aanvullende nota van 23 januari 2025 documenten ter kennis brengt over zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, benadrukt de Raad dat verzoeker zich voor wat de beoordeling betreft van deze medische elementen en zijn mogelijke nood aan medicatie en/of behandeling dient te richten tot de geëigende procedure. *In casu* toont verzoeker echter niet aan dat deze problematiek in zijn hoofde een vrees voor vervolging inhoudt of dat hij op basis hiervan vervolging zou riskeren. Verzoeker toont niet aan of legt niet uit dat hij door deze aandoeningen op negatieve wijze in het vizier van de taliban of een andere actor van vervolging zou komen. Evenmin toont verzoeker middels enig begin van bewijs aan dat dergelijke vervolging of een mogelijk gebrek aan adequate behandeling enig verband zou houden met één van de in artikel 1, A, (2), van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet bepaalde vervolgingsgronden.

Waar verzoeker verder nog verwijst naar eventuele problemen die terugkeerders naar Afghanistan kunnen ervaren, oordeelt de Raad, na lezing van de objectieve landeninformatie die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, als volgt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO "Afghanistan Country Focus" januari 2022, p. 25 e.v.).

De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de-facto*-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht (EASO "Afghanistan Country Focus", januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende

middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA “*Afghanistan security situation*” augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 41 ev.).

Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45-48). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan was voorzien door het *de-facto*-ministerie in Kabul. Dit gebeurt onder meer in de provincies Takhar en Badakhshan waar het *de-facto*-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban’s second Emirate*”, van 15 juni 2022 in EUAA “*Afghanistan security situation*” augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat “*zina* betreft” – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media.

Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (“*Ministry of Communications and Information Technology*”) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma’s met “*immorele inhoud*” te beperken (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, “*Afghanistan – taliban’s impact on the population*”, June 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”).

Wat personen betreft die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, “*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*”, 8 December 2021 in EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken.

De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen oproepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban.

Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA “*Guidance Note*” van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query “*Afghan nationals perceived as ‘Westernised’*”, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- personen die “*verwesterd*” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn, dan wel als verwesterd worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “*zina*” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Het EUAA-rapport “*Country Focus Afghanistan*” van november 2024 bevat slechts gelijklopende informatie met bovenstaande vaststellingen.

In de EUAA “*Country Guidance*” wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij verwijst, kunnen worden bijgetreden (EUAA *Country guidance: Afghanistan*, januari 2023).

Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, moeten zijn individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen.

In casu stelt de verzoeker dat hij intussen een heel andere kledingstijl heeft, hij geen lange baard heeft en dat hij luistert naar muziek in zijn vrije tijd. De reis naar en zijn verblijf in Europa, en meer bepaald zijn verblijf in België sinds meer dan een jaar, hebben een duidelijke impact op de verzoeker nagelaten. Hij acht het onmogelijk om zich te re-integreren in de Afghaanse samenleving die gebaseerd is op het belang van hiërarchie en niet op vrije wil. Verzoeker heeft zich gebruiken en gewoonten eigen gemaakt die onverenigbaar zijn met de sociaal aanvaardbare gedragingen in een door de taliban geregeerd Afghanistan, en dit onder meer dankzij zijn scholing in België. Gelet op zijn zeer jonge leeftijd en omwille van zijn interactie met klasgenoten en leerkrachten nam hij bepaalde gewoonten en gebruiken zowel bewust als onbewust over. Zo is het voor hem zeer natuurlijk geworden om te praten met vrouwen, om hen vragen te stellen en om hun mening te waarderen. Hij merkte ook op dat in Europa mensen elkaar aankijken wanneer ze een gesprek voeren. Dit is een gewoonte die hij overnam. Oogcontact maken met de taliban, indien hij terug naar Afghanistan zou moeten keren, zou hem echter zijn leven kunnen kosten. Verzoeker is bovendien niet bekend met de regels en sociaal aanvaardbare gedragingen die door de taliban werden opgelegd.

De Raad merkt op dat verzoekers verblijf in België niet kan worden beschouwd als van bijzonder lange duur, daar hij slechts 2 jaar in België heeft verbleven in het kader van de procedure. Dat verzoeker hier naar school gaat is naar oordeel van de Raad geen element dat wijst op enige mate van verwestering. Dat verzoeker een andere kledingstijl heeft dan gangbaar is in Afghanistan, geen baard heeft en naar muziek luistert doet op zich geen verwestering in hoofde van verzoeker blijken. Ook de door de verzoeker neergelegde foto's leiden geenszins tot de conclusie dat verzoeker zich bij een terugkeer naar Afghanistan niet langer zou kunnen conformeren naar de aldaar geldende normen en waarden. Verzoeker laat na om *in concreto* aan te tonen dat zijn verblijf in Europa hem dermate zou hebben verwesterd dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan. De Raad wijst erop dat verzoeker, geboren in Pakistan, van zijn 7 tot ongeveer zijn 13 jaar in Afghanistan heeft verbleven en bijna vijftien was op het ogenblik dat hij België is binnengekomen. Er kan niet worden aangenomen dat hij geheel onwetend is van de Afghaanse waarden en normen.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker bijgevolg niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan beschouwd zal worden als een ongelovige of als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden.

Wat de machtsovername door de taliban betreft, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban.

Waar verzoeker nog wijst op de samenwerkingsplicht vervat in artikel 48/6, § 1, van de Vreemdelingenwet benadrukt de Raad dat de bewijslast in beginsel bij de verzoeker zelf rust. De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de verzoeker op te vullen. Verzoeker gaat er duidelijk aan voorbij dat de samenwerkingsplicht in dit artikel geen synoniem van "*gedeelde bewijslast*" is, maar hoogstens een nuancering inhoudt van de bewijslast die in beginsel op de schouders van de verzoeker rust. De samenwerkingsplicht vervat in de tweede zin van artikel 48/6, § 1, van de Vreemdelingenwet volgt immers nadat de bewijslast, zoals omschreven in de eerste zin van voornoemd artikel, in de eerste plaats bij de verzoeker om internationale bescherming is gelegd.

Een schending van artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet wordt evenmin vastgesteld. Verzoeker maakt immers op generlei wijze aannemelijk dat zijn verzoek om internationale bescherming niet op een individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de commissaris-generaal geen rekening zou hebben gehouden met enig relevant feit of gegeven dat voorgaande vaststellingen in een ander daglicht zou kunnen stellen.

Bij een gebrek aan andere dienstige argumenten in het verzoekschrift, worden de overige motieven van de bestreden beslissing eveneens overgenomen.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.4. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met – en vrees voor – de taliban niet aannemelijk heeft gemaakt.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, moet artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet samen worden gelezen met artikel 48/5, § 1, van dezelfde wet, dat bepaalt: "*vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren (...)*".

In het kader van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, moet een onmenselijke behandeling aldus worden veroorzaakt door een opzettelijk handelen of nalaten dat uitgaat van een actor en dat is gericht tegen een verzoeker.

Een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie valt niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “Country Guidance: Afghanistan” van EUAA van januari 2023: *“Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.”*

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de “Country Guidance Afghanistan” van januari 2023.

Verzoeker beroept zich niet op deze uitzonderlijke situatie.

Verder verwijst hij naar zijn kwetsbaarheid, zijn jonge leeftijd en zijn verblijf in het Westen, maar dit blijken geen persoonlijke omstandigheden die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet dermate verhogen dat er sprake is reëel risico van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

3.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen.

Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig maart tweeduizend vijftientig door:

S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP